

Kukoricatörés

Valánszki Istvánné (65) visszaemlékezése

A nap közben lezajlott törés után szekérral vitték a házhoz a kukoricát fosztani. A fiúk a fosztás közben azzal neveltették a lányokat, hogy bekenték korommal az arcukat.

Juhász Imréné (87) visszaemlékezése

Annak idején ha a családfő és két fia is szolgált napszámosként az uraságnak komenciakén 1 hold kukorica földet kaptak bevetve. Ezt csak gondozni kellett és letörni róla a kukoricát. Ilyenkor a fél cselédházat kiürítették, és oda górták be a letört kukoricát. Este összegyűltek a szomszédok és a barátok, és segítettek morzsolni. Ez nem csak nagy munka, de nagy multság is volt. Ha egy fiú kormos kukoricát talált, akkor huncutságból összekente egy lány arcát és a többiek ezen mulattak. Ha munka közben bárki piros csövű kukoricát talált az azt jelentette, hogy befejezhette a munkát és mehetett aludni. Ezt általában a székére ugorva, tapsolva ünnepelte meg az illető. Ha befejeződött a morzsolás nem oszlott szét rögtön a társaság, hanem együtt maradtak és szórakoztató történeteket meséltek egymásnak. Gyakran énekeltek is.

Kacsúr Jánosné (60) visszaemlékezése

A kukoricát az összegyűlt rokonság és szomszédság kora reggeltől kézzel törte le, utána szekérral vitték haza. A kukoricának minden részt felhasználták. A csuhét otthon fosztották szintén a szomszédokkal összefogva kalákában. Aki piros kukoricát talált az befejezhette a fosztást. A szebb csuhékból szatyor, lábtörlő, szakajtó és baba készült. A kukorica ezután a kasba került, és csak közvetlenül a felhasználás előtt apránként morzsolták le, főleg télen. A csutkát ugyanekkor tüzelték el.